

CALICUL

UMOR ȘI SATIRĂ. — Redactor ȚEPELUȘ.

ABONAMENTE:
100 lei anual. 50 lei pe jum an

REDACȚIA ȘI ADMINISTR.
SIBIU
Str. Pintenului Nr. 1.

ANUNȚURI:
5 lei linia petit.

Romanța de iarnă

Ger cumplit... Zăpada scârțâie afară,
Geamul de mansardă e rețea bizară,
Peste care mâna lernei grațioase
Flori pe primăvară coase și descoase.
Ghiveciul cu floarea ca și catifeaua,
Maci cu buze Croșii, Crinul și valeaua, Library Cluj
Măgheranul mândru, rozele superbe,
Subt măiastra-i mână se preface în jerbe,
Răspândind în casa goală și pustie
Un parfum de proză și de sărăcie.

Ci 'npietrit în scaun fără de spetează,
Rariță poetul stă și meditează.
Inima lui caldă a 'ncercat emoții
Ce-or să înfioare chiar și strănepoții,
Amintiri senine, doruri vagi neclare,
Amăgiri răslețe și chemări barbare,
Posta cu refuzul versurilor sale,
Prăbușiri amare, zboruri ideale —
Toate-i trec prin minte, vin, și trec în mers,
Toate-i cer hlamida gingașului vers.

Dar, în fine, iată sacrul alouat
Prinde ritm și rimă, vers adevărat:
— „Vino, te desprinde din adânc de ape,
„Steaua vieții mele, vino mai aproape,
„Zină rătăcită pe o 'ngustă lume,
„Nu-ți auzii glasul, nu te știu pe nume,

„Inșă vino, vino, fruntea visătoare
„S'o sărute dulce gura ta de floare,
„Beat de fericire să te strâng la piept,
„N'auzi tu chemarea? Vino, te aștept.
„Din ale mele visuri ți-oi dura palate,
„Și din calde versuri salbe nestimate
„Te-oi sui pe tronul dalbelor zeițe
„Ți-oi sorbi parfumul moilor cosițe!“.
Recitește strofa și răsufală greu,
Nimerise forma cavalerul meu.
Va trimete-o astăzi, dânsa va citi,
Ca să mai reziste? Ce copilării!

Cine ești, zeiță, și din care loc,
De te cântă astfel versul lui de foc?
Blondă sau brunetă, cu sau fără zestre,
Te-or jura de sigur visele-i maestre.
Du-te și ascultă ruga lui fierbinte,
E păcat de focul caldelor cuvinte.
Are-atâta farmec viața asta 'n doi,
Fraza e mai scurtă, când zici *vai de noi*.
Și stihuiorul e frumos și tânăr,
Va împărți cu tine corn și capuținăr,
Dela înălțimea falnicei mansarde,
Veți privi apusul, când în flacări arde.
Tu, ca o regină, îți vei ține rangul,
Pe când el, eroul, o să 'npuște frangul.
Ignorând stomacul gata pentru ceartă,
Veți gusta nectarul operei de artă
Sos de versuri albe, fleică de rondel,
Ce e tânguirea astei vieți grele?
Vei uita de ghete, de ciorapi și rochii,
Peste cap artistul când își va da ochii,
Vei uita că iarna vrea palton și blană,
Ți va da poetul artă puritană,
Vei gusta senzații de sarmale calde,
Când lumina artei bând o să te scalde,
Deci a sta la gânduri este un păcat
Glasul lui profetic dulce te-a chemat
Du-te, viața asta e mai dulce 'n doi,
E mai scurtă fraza când zici „Vai de noi!“!

Sus Marcule!

Marcule băiat cinstit
De-când nu te-ai invărtit
Doba mi s'a găurit.
De-când nu te-am mai jucat
Toți creșarii l-am gătat.
Marcule cu părul creș
Ieși afară din coteș
Nu te lăsa de rușine
Ci joacă frumos și bine.

Dina dina dina da
Tot așa și iar așa
Dă cu dreptul apăsat
Și-arată că ești bărbat
Iar stângul ridică-l sus
C'asa joacă ori-ce urs.

Ești afară până'n prag
Și vezi ciocoi din Mag
Cum umblă de premeniți
Și scuipe tot printre dinți
Spune-le că iar jucăm
Cu ceapă cu usturoi
Ca să'i ferim de strigoii.

Apoi sări până'n Banat
C'acolo n'ai prea jucat
Ia'l pe Panda din Zăbalț
Și'l înfundă cu cârnaț
Cu păduri pentru cărbuni
Cu piper pentru nebuni

S'arete nebulilor
C'a fost și este fecior
— De-acolo pân'la Dubești
Nici să nu mi-te oprești
Să'i dai lui Hodi doi boi
Ca să'l scoată din noroi
Căci cu cai nu vede lumea
Nici-când merge peste Bunea.

Și te-aruncă mintenaș
Până'n Bata la Birtăș
Și'i spune vre-o calicie
Și'l scapă de cătanie
Lui Pastor să'i faci rugare
Să se facă domn mai mare
Lui Iulian dă'i foot-bal
Lui Baiantu un rival
De șuncă sau cașcaval
Lui Cărăbaș dă'i o slugă
Lui Fehër o barbă lungă
Iar lui Lövi fa'i o șatră
Lui Popoviciu dă'i o față
Lui Weiss dă'i un fus de moară
Iar lui Murarescu doară
Numai clienți fără boală.

În Ostrov de'i poposi
Cu Benczu te'i întâlnești
Bagă seamă nu'l lăsa
Până nu te-o împușca
C'a mai împușcat odată

Șapte lupi c'o oală spartă
Iar odată a visat
C'o văzut un urs pușcat
Și-a spus o minciună seacă
C'a prins vulturi dintr'o salcă
Ba din brad, ba din gorun
Ba din pomul de crăciun

În Bercluș să faci o treabă
Lui Guică să'i dai o babă
Lui Popp dă'i o preoteasă
Lui Rambauszky o mireasă
Lui Mitru să'i dai paprică
Lui Ghilezan o Talică
Iar lui Folenta trafică.

Iar de-acolo 'ncet-încet
Să te iai către Făget
Pe Vucic să'l faci Calic
Pe Crișan să'l faci mai mic
Lui Codru să'i dai pădure
Lui Pădure să'i dai mure
Lui Naie dă'i venișoară
Lui Cosma un pui de cioară
Pe Ilieșcu să'l razi
Că nu' la moda de azi
Că nu'i popă nici vlădică
Și tot poartă fără frică
Barbă lungă preotească
Adjustată subțirică.

Iar acum stai și oprește
Marcule și odihnește
Iar când vom fi 'n voie bună
Jucăm ce-am lăsat în urmă

Chimu

Cântec de jale

Știi lele când te aveam
Tot numai purcei mâncam
Lugojano.

Astăzi stau și mă gândesc
Pe cin' să mai pâcalesc
Sibiano.

Fost-ai lele când ai fost
Și-ai făcut din dulce, post
Târnaveano.

Astă vară pe 'nvarat
De muncă te-ai îngrășat
Avrigeano,

Floricea din grădină
Eu mă jur, că nu-s de vină
ardeleana.

Râpa și cu Onea

R. Dabule carâs beleaua
câ s'o golit tinicheaua, nu
mai poți să-i faci damblaua
mișcandachi gogoneaua nici
câteaua nici purceaua nu
mai joacă bidineaua nici E-
vuța nici Chivuța nu-și mai
spală năframuța, că-i scum-
pete și de fete nu-i mălaiu
nu-i crastavete nu-i mălaiu
nu-i chisalita nu-i fasole
nu-i jintița, nu-s lovei, nu-s
paralei, fără numai puradei,
șapte draci să urle 'n ei, că
sunt goi și mațafol și gu-
șați și desmățați de-ți da'n
gând că nici nu-s frați.

O. S'aoră ghiveci cu pru-
ne, pentru mine nu-i minune,
că nu mai sunt bani pe lume,
da-i mirare foarte mare, că
țiganiî barosanii cari știau
cum se fac banii, nu mai
șterpelesc curcanii și punga
cu gologanii, nici cățelul,
nici purcelul da frica lui pri-
chindelul, care-o 'nvârte cum
o poate, fără rafuri de pă-
roate, și face foarfeci vatraie,
ba custuri cari nici nu tae,
ba topor ba chiar ciocan și
câștiga barosan, dar de al-

tul cum ciulește, că ciupește,
șterpelește îl părăște 'l nă-
căjește ș'apoi râde boie-
rește.

R. Urle dracu 'n tot țig-
ganu și'n bârsanu barosanu,
barosanu care mânca șobo-
lanu, ba înșală ca Dăianu și
fura chiar cu toptanu, și nu-l
prinzi nici cu arcanu, babu-
lecheai gogomanu. D'apoi de
politica ce mai știi mo O-
ne-o-hă.

O. Aolică mai fărtate șap-
te draci s'o poarte 'n spate,
că-i vicleană și șireată ș'are-o
clanța prea spurcată, azi te
poartă subsuoară mâne zice
astoi cioară, azi îți da depu-
tație ba mandat de pușca-
rie...

R. Nu deahălea țiganie,
nu mi-o 'ntoarce pe prostie,
dacă nu ți-o dat tistie, ca
te rad pe gămalie, de te fac
de omenie, ori îți bag pum-
nul în gură dabulecheai șcă-
răulă c'ai grăbit s'ajungi la
oala, ș'acum dacă vezi că-i
goală, ai vrea să te faci cu

boala, dar acum mânca-ți
partidu și pe hal de te-o
prostit, că erai s'ajungi mi-
nistru, și-ai rămas țigan
pârlit.

Chimu.

Cântec

Foaie verde mere pere
Vai de mine ce plăcere
Să te scoli de dimineață
Să te dai desculț pe ghița.

Să mânci broaște 'n Februarie
Să n'ai bani în buzunare
Să fii popă pocait
Care bea rachiu și spirit.

Foaie verde puiu pârlit
Omul când îi năcăjit
Și se vede calic
Ș'apucă de suduit.

Șadă dracu sus pe spini
Urle lupii 'ntre găini
Iar popii să-i fete 'n pod
Șapte mâțe și-un zăvod.

Ch.

De câte-ori

De câte ori aș vrea să zic
Că popa nost îi de nimic
Dar tac și tac și mă rețin
Caci popa-i popă, eu calic
Iar lumea crede popii doară
Macar să fie Beduin.

De câte-ori cântă măgarul
Doine de dor pline de foc
Iar lumea râde nu pricepe
Caci doar' măgaru-i dobitoc.

De câte ori eșit din piele
Ași vrea să fiu politician
Dar mă gândesc la zile grele
Și-mi văd de clește și ciocan
Caci viața de politician
E scurtă, abia e de-un an.

Ch.

Roncea Bulibașa la revelion

Cum a fost, cum n'a fost, destul că s'a întâmplat tot în Sighiu, că doar toate drăciile tot dela oraș se scormonesc ș'apoi ajung din gură 'n gură până mai să le scrie și la gazeturi ca să le știe toată lumea. Chiar și dumneavoastră, dar să mă credeți că-i de zut, măcar că se spune că lumea de astăzi îi mai a dracului ca dracii și dracii s'or făcut oameni cinstiți că numai crede nime în ei.

O fost în anul trecut chiar în seara de pe urmă, adecă-cum îi spun domnii la Silvestru lui Le-verion, când să se începă anul hăstalanț, când așa din întâmplare m'o dus dracu și pe mine la oraș, ca să mai trag cu urechea și să aflu când mi-o veni și mie rândul să mă fac milistru ori dipontant. Că știți dumneavoastră, cum s'o început de-i pune cu rândul așa pe vreme mai scurtă, tot omul trage nădejde că doară doară i-o veni și rândul lui ș'apoi să nu-ți vină ceasul slab așa pe neașteptate, mai bine să fii înformăluit și să-ți vezi de crețari pentru aldămaș.

Vr'o câți-va domnișori vede-le-aș

pielea pe bătă și copitele cătărigi m'or simțit că nu-s cu șerparul gol și mai cu speriatele, mai cu frumosul m'or scos din mințile pe care nu le aveam și m'or dus tãman la mișlocul orașului, pe unde se împlimbă domnii cu doamnele ținându-se de coate și-i ulița cum îi ghița, că de-ar fi la noi în sat, s'ar sănia copiii pe ea și în luna lui Cuptor. Dar nu fac doi pași și iaca drăcia dracului, ăla de l'am mai văzută odată de nu mă mai puteam cruci destul de el, ăla de mergea călare pe două roate și ținea cu mâinile de niște coarne de furcă, dar acuma nu-i mai învârtea spiridușu picioarele, c'avea și el călcături de ălea cari fac to-to-to-to, To-to-to-to tocmai ca căruța dracului hai fără cai, cu care o venit domnu dipontant la noi în sat după voturi, dar cum mă miram de el, numai sfrrrr, de gândeam că m'apucă zgârciurile și dacă nu mă trăgea unul de mână, eu cred unul din doi ne-am fi dus dracului, căci tãman cătră mine venea. D'apoi mai încolo într'o fereastră d'ahaia mare ma-

mă mămulică, drăcușori și draci în carne și în oase îmbrăcați în haine domnești băteau cu bătele în niște gogonele albe și roșii și beau niște zamă neagră de să fi fost de funingine și n'ar fi putut fi mai neagră, ba unii tot întindeau niște cărămizi mici pe o masă. Domnișorii mei o zis să ne băgăm în casă să ne mai încălzim, dar le-am spus să se ferească de draci și pe mine să nu mă bage de viu în iad, c'oi avea eu destulă parte de el după moarte.

Mai încolo un domn prost, că cuminte nu poate fi, și-o pus calu în fereastră cu șeua pe el cu frâne cu căpăstru, de am și zis, no proștii de ăstea n'am mai văst, dacă și-ar fi pus cănele să-l păzească casa din fereastră haidade, dar calul las' de nu păzește, păcat că nu-s aprinse luminile dela leftrică și umblă oamenii pe uliță, că așa face cum așa face și așa apuca călare pe el, apoi sănătate bună, — nici pe lumea ceealaltă nu s'ar mai întâlni cu noi. Dar și acum 'mi lasă gura apă după bietul parip, care în

loc să mănăce muguri și iarba verde, stă în fereastră și visează ovăs.

Dar drăcușorii mei de domnișori nu m'or mai lăsat să mai poveștesc cu calul, fără haida mai departe până am ajuns la o casă fără ferești și cu lampe de toate culorile, cari să învăteau tot roată ca oaia capie, de nu știu cu de nu s'o vărsat petroleul din ele. Dar domnișorii mei haida să ne băgăm la mototograf, c'ășa-i zise la casa aia. Să-i zic comedie, nu-i comedie, că acolo să fac drăcuile ziua la amiazi nu noaptea, dar mă gândeam, de vă va lua dracu pe voi, m'o lua și pe mine, de nu om scăpa cu toții, că doar am fost și eu în bătae la șanțuri la Bucovina și tot nu m'am prăpădit. Mi-am luat inima în dinți, am scuipat în palme și m'am băgat și eu după el. Când colea lume peste lume înghesuită în casa aia și dacă am văst căs atâția, par'că am mai prins curaj, dar tot îmi era frică, că nu știu de unde răsare dracu, ș'apoi cum îi zicala, năcazul tot de omul năcăjit se prinde.

Când colo iaca să începe prăznanța, cum or zis domnișorii mei și încep drăcușorii mei să se arete unul câte unul, unul roșu altul negru și se jimbau către noi de par'că aveau sgârțuri, dar nu s'o apropiat niciunul. Inșă dracul nu doarme și or venit după aceia niște domni ca din pământ tocmai ca și dracul și or început să poveștească încet de nu-i auziam făr' vedeam numai că mișcă din buze, dar tare, și numai s'or încăerat la băta și din câtă lume o fost în casă, nu s'o găsit nimenia să sară ca să-i despartă. Unul dintre ei o scos uite cuțitul, dar eu am prins de mână pe un domnișor și i-am zis să vină să plecăm de-acolo, că pe urmă ne mai pun martori, și ne mai poartă și pela judecăți. Inșă nici vorbă să vină domnișorul meu ș'apoi mie drept să vă spun, mi-o fost frică să ies singur, căci nu știam ce va fi pe-afară m'am întors îndărpt și nu m'am uitat la ai de să băteau, ca să nu mă poată pune măturie. Nu știu cât m'am uitat îndărpt, că dacă m'am întors altă drăcie. O ciurdă de bivoli venea în goana mare cătră noi, de ne-ar fi călcat pe toți, dacă n'aș fi strigat cât am putut: „Na ghihoarca dracului, ho ha, ho mă“, — când

iaca numai că s'o făcut lumină și toată lumea să uita la mine înholbată, dar nici unul barem să zică mulțam, că i-am scăpat dela moarte. Apoi iar s'o întunecat și-or venit domni câți or mai venit, până-când iaca numai că vine un otonog și se oprește tocmai lângă domni ai de poveșteau. Mă gândeam, că dacă pleacă iară tocmai cătră mine vine, m'am sculat repede și domnișorii-nedomnișori, am luat-o la sănătoasa și am eșit afară, că zău fie cum ar fi, dar mai bucuos ași muri la coliba mea decât în oraș. Când m'am văst iară afară, am zis: „Să mă spargă dracu 'n cinci dacă m'oiu mai băga aici iar pe ai de-or mai rămas, spargei drace că te las“. Dar n'am gătat bine vorba și aud numai strigând din puteri o grămadă de oameni „Ho“ Mă gândeam c'or fi venit lupii să mai vadă și ei orașul și văzând că-s muși, am început și eu să strig: „Ho lupu-mă“ cât mă lua gura și fuga cătră ei, că unde ești la largul tău și vezi mulțime, mai prinzi curaj. M'am luat cu vâlmășagu ala și hi înainte cu el până în piață tot strigând din puteri. În piață lume peste lume, țipa scânteii și foc și ziceau unii, că toată zarva îi de Leverion la îngroparea lui Anvechiu, care spunea c'o murit tocmai atunci. Mi-am luat căciula din cap și ca tot omul cinstit am zis un „Dumnezeu să-l ierte, de-o fi fost om bun și de-o fi fost rău, să fie-al dracului“, — dar ai de m'or auzit or strigat, că al dracului să fie și să vină altul mai bun. Mă gândeam ce tistie o fi avut bietul mort, de așteaptă mai bun în locul lui, n'o fi fost vr'un pefrept, ori vr'un vaivodă, ori vr'un milistru, ori vr'un solgăghirău, dar nu îndrăsneam să mă întreb să nu cumva să-mi iese cu gol și să mă întrebe vr'unul, că doar am fost neam cu el, de-mi pare rău după el, făr' mai bine am tăcut și am așteptat, că știam eu că după înmormântare vine pomana. Și nici să fi fost gâcea, că dacă s'o gătat cu slujba și cu strigătele, numai aud pe unii dela spate zicând: „No haidem la pomana“ și nimic mai mult făr' m'am luat după ei, îndărpt tot pe drumul pe care am mers la înmormântare și numai iaca, domni mei se bagă într'o casă mare și eu după ei. Acolo tãmbãlau

cu muzică și unii domni erau morți de beți și alți încercau atunci să moară. M'am pus și eu la o masă și am așteptat până-când am auzit pe un domn că zice: „O șlampanie pentru al care vine“, dar unul de lângă el zis: „ba pentru al de-o murit“ ș'apoi am zis și eu: „două șlampanii pentru al de vine și două pentru al de-o murit“. Mă gândeam că așa zic domni, dumnezeu să-l ierte și s'aducă unul mai bun, ci când colo iaca numai că-mi aduce unul 4 glăji cu vin de hăla care impușcă cu dopul, ca muscalul cu tunul, mi-le pune pe masă și mă întreabă, că altceva nu poftesc, dar' eu i-am spus, că ași pofti eu și domnie și tistie cum n'a fost prin țigănie, patru cai cu șaua 'n spate, patru vaci colea cu lapte, patru boi și car și plug și argați să-i prindă 'n jug, căci pe mine mă împung, și-apoi haine barosane, tistase ca la cătane. Domnul meu s'o săturat, că s'o dus de m'o lăsat să m'apuc de ospătat și-am beut cum știe bea un țigan de seama mea, din păhar, ba mai din sticlă, must dulce de șlămpanică, până-când nu știu cum, dară m'am trezit în drum, c'adormii lângă perete și simțeam că mie cam sete, capul mi-era cald ca focul și sub mine vuia locul. Și-acum cine-mi poate spune, fost-a vis fostă minune, fost-am la leverion, murit-a atunci vru'n domn, fost-am și eu la pomana și beut-am vr'o șlampană, căci eu Dumnezeu mă știe, m'am trezit la poliție fără pungă, fără bani și-astăzi sunt de răs în lume, ba's de răs și 'ntre țigani.

Chimu.

Credeul lui Moș Teacă

— „Comandantul nostru care-ne ești în garnizoana cerului, suflă-se numele tău, fie ordinul tău, vie comenduirea ta, precum în timp de pace așa și'n timp de război, porția noastră reglementară avansează-ne-o nouă astăzi, precum și noi avansăm chenzina trupei noastre, și nu ne duce pe noi în garda pieței și ne trece în concediu. — marș.

Urzică Scandalografescu

Pe cine Dumnezeu l'a urât, dascăl l'a făcut. Așa spunea ursitoarea bietilor învățatori, mai ales până-când confesiunea le-a iost stapâna, iar plata o adunau cu sacul, umblând din casă 'n casă. Ei da răsboiul a schimbat multe, a schimbat chiar și soata mizeră a dascălului, care astăzi e bine salarizat, dar rău plătit.

Dumnezeu mai întâiu de toate s'a creat pe sine, apoi a creiat sesiuni parohiale și numai în urma urmelor a creiat cai și trăsuri pe seama pretorilor și cazane de rachiu pe seama preoților. Se vede că a fost influențat de roaba sa care a pretins s'o picteze într'un colț al bisericii, ferită de ochii popii, care în biserică n'are nevoe să o vada, sau de rugăciunile ce i-s'au înalțat din turnul unei biserici de o pereche de muritori cu o ocazie, când jos în casa domnului se împărțeau paștile.

Cine n'are de lucru își caută și de unde nu găsește, ba se întinde chiar și unde nu-i fierbe oala și păcatul e, că Dumnezeu ascultă ru-

găciunile robilor săi, măcar de-ar fi adresate satanei și începe cu anchetele, sfârșește cu pedeapsa, iar biata administrație vede toate, îndura toate, închide ochii și ține spatele, căci doar toți ni-s români.

*

Marcu Țirelson, marele rabin dela Chișinău este un om dija foarte cuminte.

Duce viață de pustnic. Subt halatul lui bate o inimă de macabeu. Carne de porc nu mânâncă. Deși, văzându-i gulerul unsuros, ai putea crede că 'i negustor de untură de cea mai porcină calitate.

Ba, după-cum a guitat în consiliul comunal al capitalei Basarabiei, s'ar putea crede că el însuși face parte din ilustra familie a grohotitoarelor. Dar asta e drept că i-a păpat scaunul de senator, însă l-a ridicat în fața purăților, dându-i proporțiile unui Goliat.

Și e înțelept ca înțeleptul Solomon. Când vorbește el, înțelepciunea îi curge dija pe nas. Cei nedumeriți aleargă la el, cerându-i sfaturi. Și așa sfaturi luminate cum dă el, nu găsești nici în cartea înțelepciunilor. Așa să trăiască cucernicul Horoviț, dacă mint eu. Și bietul popor al lui Israel are dija așa multe nedumeriri.

Intr'o zi Leiba Zulufenblum veni la el și, plecându-se până la pământ, îl rugă să'i dea sfat ce să facă, pentru-că el, nerecunoscând talmudul, ușor poate cădea în păcat.

— Rabi, dacă prind Sâmbăta un purece pot să-l omor?

— Negreșit, răspunse prea luminatul domn Țirelson.

— Dar dacă prind un păduche, pot să'l omor?

— Nu asta-i păcat. Dece să te ostenești Sâmbăta. Cu purecele este altceva. Ala e hoț. Fuge. Păduchele umblă încet. Il poți prinde și a doua zi!

Zulufenblum a rămas uimit de atâta frumusețe de judecată. De atunci nu-și mai pune mintea cu păduchii Sâmbăta. Pe toți îi lasă pe a doua zi.

*

Intr'o zi coreligionarul său Samiei Grünberg, trebuind să plece la București după afaceri, s'a dus la înțeleptul rabin și l-a rugat:

— Rabi leben, eu trebuie să plec. Da mi-se pare că Ruhălă face ochi dulci lui Șulăm ciasornicarul. Fil te rog cu ochi'n patru, și de-i vedea ceva lucru necurat, dă-mi o telegramă. Dar telegrama să nu mi-o dai așa negustorește, să nu mai priceapă și goimii dela poștă.

— Lasă pe mine, Sami, am eu deja grije!

A doua zi Țirelson se plimba prin fața casei lui Grünberg. Il văzu pe ciasornicar intrând la Sami, auzi cum se sucise cheia în ușe și văzu că necioplitul de ciasornicar nu mai are de gând să iasă.

Se grăbi deci la poartă și telegrafie lui Sami:

„Stofă pantalonii lăsat,
„Stofă de rochie ridicat,
„Vino imediat!..”

Samii s'a întors numai decăt. Dar n'a putut să nu arate și altora telegrama în care cu atâta dibăcie rabinul știuse să ascundă evenimentul. Așa a ajuns povestea până la noi,

*

După ce Țirelson a ținut faimosul discurs în consiliul comunal din Chișinău, se temea ca nu cumva nătângii de Români să'l spânzure. S'a dus deci la vica-

rul episcopiei și la rugat să-l boteze, căci el vrea să se facă creștin, acum la bătrânețe.

— De ce vrei numai decât să te creștinezi, l-a întrebat vicarul? Crezi dumneata că cu botezul speli toate păcatele care le-ai făcut în viață?

— Da nici nu mă gândesc la așa ceva, părinte. Nu de Dumnezeu mă tem eu, ci de gura oamenilor.

— Cum așa?

— Apoi să vezi: Pe mine au să mă spânzure. De ce să zică toată lumea că a fost spânzurat rabinul ovreilor? Lasă mai bine să zică ovrerii că a fost spânzurat un ticălos de creștin. Oi vei!

Aceste și multe alte răspunsuri au făcut ca neamul lui Iuda să vadă în rabinul dela Chișinău pe cel mai învățat om din lume.

Fluturile și varza

În razele de soare sburda un fluturaș
Ce tocmai sărutase discret un toporaș
Și cum polenul floarei i-a șifonat gherocul
Se scutură în raze de colbul cu norocul
Și indignat berbantul făcea floarei muștrări
Că orice ce sărutare făcută-i cu urmări,
El nu poate s'atingă potiru-asa în treacă
Și, trebuie să-și pună guriței veșnic lacăt
De nu vrea ca la dijmă să fie 'n urmă pus,
Ca pentru-o sărutare să ia polenu'n plus...
Dar crainicul câmpiei, Zefiru-adormitor
Râdea de aventură, șoptind încet și-ușor
«Ce crai e fluturașul, iubește tot în cale
Și-i schimbător strengarul în dragostele sale,
Se irosește floarea de-o sărutare-a lui
Iar lui nu-i pasă, râde și-aleargă-asa, hai hui,
Senzații de iubire și frământări de-amor
El pentru toate are gest desprețuitor.

Dar iată că de-odată l'oprește-o varză'n cale
O varză infoiată, doar bună de sarmale
Și ațâțată poate de vântul căldicel
Duios se adresează spre mândrul flutur:
Strengar frumos, ce'ntr'una alergi peste câmpii
Și-ațâți în orice floare senzații mii și mii
Privirea mea te 'mbracă cu dragoste de mamă
Ca și pe cele vremuri, pe când îți dădeam hrană
Si te-ocroteam la sânu-mi de tempestatea vremii
Ori te feream de vânturi, de ploii, de frigul iernii,
Indură-te și vino la sânu-mi căldicel,
Te-aștept de-atâta vreme iubite flutur.

Privind-o peste umăr nici luat-o în seamă
El nu voia să știe că i-a fost cândva mamă
Ci alerga într'una din prin luncă printre flori
Iar întristata varză se mistuia 'n iiori.

Ofțând de-atâta sbucium și ingratitude
Sărmana varză zise mai mult ca pentru sine:

Recunoștință, floare crescută pe morminte
Orice în lumea asta te 'nșală și te minte,
Ești bun doar la nevoe, ca oia pentru muls,
Dar nu te pune 'n calea aceluia ce-a ajuns,
Căci în ascensiunea rapidă și turbată
Aducerea aminte e slujbă prea ingrată
Și mai ales „ajunsul” nici nu-și aduce-aminte
Lă strici orice plăcere prin astfel de cuvinte
În lumea cea zorită sunt toate trecătoare.
Gândește doar la flutur, la varză și la floare.

Lică Chitaristul.

Știri telegrafice

Agenția: **Tepeleș**

Aduse în cârcă de „Calicul”.

Brașov. Față de scobâlfături-le și irământările epileptice ale deșanțatelor dansuri moderne, unde elevii de școală sunt mușterii de predilecție, prefectul poliției Brașov a luat măsuri în consecință. Toți tinerii au fost îndrumați la aducerea unui număr de batiște, pentru ași putea șterge nasurile când vor vedea că sunt șterși dela acest debit de epidemie coreografică. Fetele vor fi trimise la rântaș și la cusut, rochiile spintecate la Charleston. Iar cei cari încurajază și alimentează această imoralitate publică pur și simplu vor fi trimiși în pivnița maestrului temnicer dela poliție, să se sature odată de astfel de spurcăciuni, care prinde tot mai mult teren și la noi ca și aiurea.

Vărd. De frica crăticioarei dascălului toți peștii au dezertat din apropierea Vărdului. Bietul dascăl înzadar i-a reclamat că nu vreau să învețe zoologia, fiindcă n'a folosit la nimic; dascălul a rămas tot numai cu undița și cu râmele în crăticioara doritoare de pește.

Sadu. Părintelui Bunea, pe când juca o partidă de popici i-a sărit popica în cap. Noroc că din acest mic incident nu s'a ales cu nici un accident.

Galeș. Părintele Nicolae a făcut alegerea consiliului comunal cu asistența în biserică a înarmaților jandarmi.

Săliște. Un mare trăgător de sfori și-a pierdut vocea la o petrecere meseriească din Săliște. Cum bravii meseriași n'au reflectat niciodată la ea, se aduce la cunoștință șobolanilor să și-o caute cât mai e vreme, că dacă nu o să stârpească.

Sadu. Celebra moașe a început iară să moșească ciardașul, însă de data aceasta în colaborare românească și la petrecere românească. Să-i fie de bine aceluia român care i-a dat concursul moașei, dar altădată facă bine să-l joace la ei în casă sau în șură, nu în fața satului, care se poate într-o bună zi revoltă pe jînuta așa de ciardașă a domnului... cutare.

1 Februarie 1927.